Kopie
Afgeleverd aan:
Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C/ 8 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 88
Datum van uitspraak 9 januari 2019
Rolnummer 2011/CO/1206
Notienummer parket-generaal

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4 (voorheen kamer 12)
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001300762-0001-0034-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,
aangesteld voor het grondgebied van de Provincie Antwerpen,
met kantoor te 2018 Antwerpen, Lange Kievitstraat 111/113 bus 55

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Johan Claes, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 3 mei 2018 en op 31 oktober 2018

tegen

1.
zaakvoerder
geboren te op
wonende te
Belg

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Ilse Cuypers, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 3 mei 2018 en op 31 oktober 2018

2.
zonder beroep
geboren te op
wonende te
Belgische

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Ilse Cuypers, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 3 mei 2018 en op 31 oktober 2018

3.
met ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

beklaagde

afwezig op 3 mei 2018
vertegenwoordigd door mr. Elias Van Gool loco mr. Pascal Mallien, beiden advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 31 oktober 2018

4.
met ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

beklaagde

afwezig op 3 mei 2018
vertegenwoordigd door mr. Patrick Boelens loco mr. Frank Janssen, beiden advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 31 oktober 2018

5.
met ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Luc Verbraeken, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 3 mei 2018
vertegenwoordigd door mr. Wim Nysmans, advocaat bij de balie provincie Antwerpen, op 31 oktober 2018

1. Ten laste gelegde feiten

Te

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd

A.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

in natuurgebied

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op
en (geboren te op
bij akte verleden op

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden, namelijk het verrichten van een bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

I. De eerste, de tweede, de derde en de vijfde,

Tussen 1 april 2009 en 30 april 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data,

namelijk het afbreken van de oude woning, met inbegrip van de fundering

II. De eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde,

Tussen 1 mei 2009 en 11 juli 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data, onder meer op 10 juli 2009,

namelijk het herbouwen door het oprichten van een nieuwbouwwoning in baksteen van 10,4 meter breed op 8,20 meter diep (met achteraan links een uitbouw van 4,48 meter diep op 5,49 meter breed, met rechts van de uitbouw een terras van 4,9 meter breed op 4,48 meter diep waarvoor reeds een betonplaat werd gegoten) – die volledig (onder de woning en het terras) werd onderkelderd (foto's 3-4-5-6-7-8-9-10, stukken 24-25)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 1°, 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999;

B.

De eerste, de tweede, de derde en de vijfde,

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

in natuurgebied

op de onroerende goederen gelegen te

gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op) bij akte verleden op

gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op) bij akte verleden op

gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op) bij akte verleden op

gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op en (geboren te op) bij akte verleden op

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden, namelijk het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, namelijk:

het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem van de buurtweg nr. (genaamd " ') op de percelen en vanaf de tot aan het perceel met nr. (, over een lengte van minstens 250 meter, door de

voornoemde buurtweg te hebben uitgegraven tot een diepte van 15 centimeter en daarna te hebben verbreed en aangevuld (van een breedte van 1 meter naar een breedte van 2,5 meter) en te hebben verhard met minstens 100 ton aan gebroken steenpuin

I. Tussen 1 april 2009 en 10 juli 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data:

te hebben uitgevoerd

II. Van 11 juli 2009 tot minstens 17 februari 2010:

te hebben instandgehouden

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 4°, 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999;

C.

De eerste en de tweede,

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

in natuurgebied

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op
en (geboren te op ,
bij akte verleden op

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden:

I. Tussen 1 januari 1996 en 31 december 1996, meermaals, op niet nader bepaalde data,

Het verrichten van een bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

het bouwen van een berghok / bijgebouw van 9 meter diep op 6,5 meter breed (bestaande uit twee koelcellen van 3 meter diep op 6,5 meter breed, waartussen een ruimte van 3 meter diep op 6,5 meter breed en met een zadeldakconstructie vervaardigd uit hout en lichtdoorlatende golfplaten) (foto's 23-24-25-26, stukken 21-22)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 1°, 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999

II. Tussen 1 januari 2009 en 11 juli 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data,

Het verrichten van een bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

het bouwen van een composthoop door het stapelen van stenen uit de uitgebroken oprit (foto's 21-22, stuk 22)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 1°, 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999

III.

Het in stand houden van een opgetrokken of geplaatste constructie zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

a) Van 1 januari 1997 tot minstens 10 juli 2009:

een berghok / bijgebouw van 9 meter diep op 6,5 meter breed (bestaande uit twee koelcellen van 3 meter diep op 6,5 meter breed, waartussen een ruimte van 3 meter

diep op 6,5 meter breed en met een zadeldakconstructie vervaardigd uit hout en lichtdoorlatende golfplaten) (foto's 23-24-25-26, stukken 21-22)

b) Van 3 november 1970 tot minstens 10 juli 2009:

een toegangspoort met twee uit baksteen gemetste palen met daartussen een metalen poort (foto 28, stuk 21)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 mei 2000 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996)

en voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 1°, 146,1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999

IV.

Het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

a) van 31 december 2005 tot minstens 10 juli 2009:

een gebruikt of afgedankt voertuig, namelijk een , type (foto 23, stuk 22)

b) van 31 december 2008 tot minstens 10 juli 2009:

een hoop tuinafval van 11 meter breed op 6,2 meter diep (bestaande uit takken, stronken en loof) (foto 27, stuk 21)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 5° a), 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999

V.

Het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° c) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

a) Van 30 september 2008 tot minstens 10 juli 2009:

het plaatsen van een stacaravan van 7,5 meter breed op 2,3 meter diep, merk , type (foto's 19-20, stuk 22)

b) Van 31 mei 2008 tot minstens 10 juli 2009:

het plaatsen van een mobilhome, merk , type (foto's 19-20, stuk 22)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 5° c), 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999;

D.

De eerste en de tweede,

Tussen 1 januari 2009 en 30 mei 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data,

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

in natuurgebied

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op
en (geboren te op),
bij akte verleden op ,

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden, namelijk het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem door het aanleggen van een gazon en moestuin (foto's 17-18, stuk 23)

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 4°, 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999;

E.

De eerste en de tweede,

Van 30 april 2009 tot minstens 10 juli 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data,

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning,

in natuurgebied

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een globale oppervlakte van

eigendom van (geboren te op
en (geboren te op),
bij akte verleden op ,

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden, namelijk het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

het opslaan van allerhande bouwmaterieel en -materialen

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 5° a), 146 1°, 146 3°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999;

F.

De eerste, de tweede, de derde en de vijfde

Tussen 1 april 2009 en 10 juli 2009, meermaals, op niet nader bepaalde data,

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56 1° lid, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen en thans strafbaar gesteld bij artikel 16.6.3 §1, eerste lid en 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (ingevoegd bij artikel 9 van het Decreet van 21 december 2007 met ingang van 1 mei 2009), spijts het verbod, afvalstoffen – zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen – achtergelaten of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk

minstens 100 ton aan gebroken steenpuin te hebben achtergelaten in de ondergrond en/of de bodem van de buurtweg nr. (genaamd ') op de percelen en vanaf de tot aan het perceel met ( ), over een lengte van minstens 250 meter, waarvoor eerst deze buurtweg werd afgegraven tot een diepte van 15 centimeter (zie stuk 2)

De eerste, de tweede, de derde en de vijfde tevens gedagvaard om, bij toepassing van art. 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van 100 Euro per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

overgeschreven te hypotheekkantoor
nr.
kosten: 252,26 euro

de hypotheekbewaarder (get)

eigendom:

- toebehorend aan en krachtens een akte van aankoop d.d. 2 november 1970, ontvangen op 3 november 1990 door notaris te
- toebehorend aan krachtens een akte van schenking - deling ontvangen op 15 mei 1974 door notaris te
- toebehorend aan en krachtens een akte van deling ontvangen op 4 augustus 1994 door notaris te
- toebehorend aan en krachtens een akte van deling ontvangen op door notaris te

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 26 oktober 2011 door de eiser tot herstel tegen al de beschikkingen hem aanbelangende
- op 31 oktober 2011 door de beklaagden en tegen al de beschikkingen
- op 2 november 2011 door het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied, tegen de beklaagden er
- op 2 november 2011 door de beklaagde tegen al de beschikkingen
- op 2 november 2011 door het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied, tegen de beklaagde

van het vonnis, op tegenspraak gewezen op 18 oktober 2011 door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, kamer 4C, waarbij beslist werd:

...

1.1. Het Openbaar Ministerie legt ter zitting van 20 september 2011 een stuk neer met vraag tot herkwalificatie. De rechtbank gaat op deze vraag in en voegt aan de tenlasteleggingen A, B en F m.b.t. de derde, vierde en vijfde beklaagde de volgende verzwarende omstandigheid toe:

"met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door een instrumenterend ambtenaar, vastgoedmakelaar of andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of bij dergelijke verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening zijn beroep, nl als aannemer";

...

Verleent akte aan De Gewestelijk Stedebouwkundig Inspecteur aangesteld voor het grondgebied van de provincie Antwerpen van haar vrijwillige tussenkomst als eiser in herstel;

Herkwalificeert de feiten van de tenlasteleggingen A, B en F ten aanzien van derde, vierde en vijfde beklaagde zoals voormeld;

Zegt voor recht dat de feiten van de tenlasteleggingen strafbaar waren op het moment van de feiten, en thans nog steeds strafbaar zijn conform de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening;

Spreekt eerste en tweede beklaagde vrij voor de feiten van tenlastelegging C.III b;

...

VEROORDEELT

eerste beklaagde _____ voor de vermengde feiten van tenlasteleggingen A.I, A.II, B, C.I, C II, C III.a, C.IV, C.V., D, E en F:

tot een geldboete van TWEEDUIZEND EUR

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van eerste veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO waarvoor de vervangende gevangenisstraf een maand zal bedragen.

tweede beklaagde voor de vermengde feiten van tenlasteleggingen A.I, A.II, B, C.I, C II, C III.a, C.IV, C.V., D, E en F:

tot een geldboete van TWEEDUIZEND EUR

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van tweede veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO waarvoor de vervangende gevangenisstraf een maand zal bedragen.

...

vierde beklaagde voor het feit van tenlastelegging A.II:

tot een geldboete van TWEEDUIZEND EUR;

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de uitgesproken geldboete ten laste van vierde veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van DRIE jaar vanaf heden, uitgezonderd een effectieve geldboete van DRIEHONDERD EUR.

...

Verplicht eerste, tweede, ... vierde ... veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders, elk tot het betalen van een bijdrage van 25 EUR, vermeerderd met 45 decimes en gebracht op 137,50 EUR per bijdrage.

Verplicht eerste, tweede, ... vierde ... veroordeelde elk tot betaling van 1/5 van de kosten van het geding belopende in zijn geheel op 364,58 euro en elk tot een vergoeding van 31,28 EUR.

Zegt dat de geldboeten van 2.000 EUR ... vermeerderd worden met 45 decimes, zodat die geldboeten 27.500 EUR ... zullen bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboeten van 2.000 euro lastens eerste en tweede beklaagden vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek op drie maanden voor elke geldboete van 2.000 EUR lastens eerste en tweede beklaagde.

Zegt voor recht dat de vergunning verleend op 20 januari 2011 door de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen wettig is;

Beveelt het herstel lastens eerste, tweede, derde, vierde en vijfde beklaagde door de sloop van de uitgevoerde herbouw van de uitbouw die de L-vorm doet ontstaan.

Beveelt het herstel lastens eerste, tweede en vijfde beklaagde door het wegnemen van de verharding van de servitudeweg.

Beveelt het herstel lastens eerste en tweede beklaagde door de afbraak van de bergplaats en de compostbak, het wegnemen van het autowrak, de mobilhome, de caravan, de moestuin en het grasperk; de bouwput dient gevuld te worden met zuivere teelaarde en de afbraakmaterialen, bouwmaterialen en alle afval dienen verwijderd te worden van het terrein

en dit alles binnen een termijn van een jaar te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis en onder verbeuring van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur, in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien;

Machtigt de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Veroordeelt eerste, tweede en vijfde beklaagde tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen de 12 maanden onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag.

3. Rechtspleging voor het hof

3.1.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep Antwerpen, kamer C4 (voorheen kamer 12), op 10 januari 2018 werd als volgt beslist:

Verklaart de hogere beroepen van
- de eiser tot herstel tegen alle beklaagden
- het Openbaar Ministerie tegen beklaagden en
- de beklaagden en

ontvankelijk, behoudens het hoger beroep van de beklaagden en tegen de vrijspraak voor het feit C.III.b wegens gebrek aan belang;

Stelt vast dat de feiten niet verjaard zijn;

Alvorens ten gronde te oordelen op strafgebied en over de herstelvordering;

Zegt dat het hof zich ter plaatse zal begeven teneinde zich te vergewissen van de plaatsgesteldheid, in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie, de griffier, de partijen en hun raadslieden, en in aanwezigheid van een afgevaardigde van het Agentschap voor Natuur en Bos, en dit op de terreinen gelegen , gekadastreerd als , en te gekadastreerd als en

Heropent te dien einde de debatten op donderdag 3 mei 2018 in de voormiddag om 10.30 uur;

Aanzoekt het Openbaar Ministerie het Agentschap voor Natuur en Bos op te roepen tegen voormelde terechtzitting;

Houdt de beslissing over de kosten aan.

3.2.

Gelet op het proces-verbaal van het plaatsbezoek van 3 mei 2018 waarbij, gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel van het hof, de behandeling van de zaak in haar geheel hernomen werd.

3.3.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 31 oktober 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering
- de beklaagde en beklaagde in hun middelen van verdediging ontwikkeld door hun raadsman voornoemd.
- de beklaagde in haar middelen van verdediging ontwikkeld door haar raadsman voornoemd.
- de beklaagde in haar middelen van verdediging ontwikkeld door haar raadsman voornoemd.
- de beklaagde in haar middelen van verdediging ontwikkeld door haar raadsman voornoemd.

De neergelegde nota, conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Voorafgaand: wetswijzigingen sinds de feiten en de blijvende stafbaarheid

1. De door het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de VCRO zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het

decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden *"voorafgaande stedenbouwkundige vergunning"* vervangen door de woorden *"voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen"*.

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking zou treden één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekende dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1.1° van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;"

4. Wat betreft de feiten van <u>instandhouding</u> zoals voorzien onder de tenlasteleggingen B.II en C.III dient vastgesteld dat deze zich situeren in natuurgebied overeenkomstig het

gewestplan , goedgekeurd bij KB van 30 september 1977, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Met betrekking tot de feiten van de tenlastelegging B.II en C.III die betrekking hebben op de instandhouding in natuurgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied, worden met ingang van 1 maart 2018 de handelingen en omissies van instandhouding van de illegale gevolgen van de misdrijven, vermeld in de art. 4.2.1.4°, 4.2.1.1°.a) en 6.2.1, eerste lid VCRO voor zover die gevolgen zich situeren in kwetsbaar gebied, thans stedenbouwkundige inbreuken genoemd en worden ze bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro conform art. 6.2.2.1° VCRO. Deze handelingen werden door de decreetgever gedepenaliseerd tot een stedenbouwkundige inbreuk en zijn niet langer strafbaar volgens het materiële strafrecht. Ten aanzien van deze handelingen geldt op grond van art. 2 Sw. het principe van de terugwerkende kracht van de mildere strafwet.

Deze feiten sub B.II en C.III die betrekking hebben op de instandhouding zijn derhalve niet langer strafbaar.

5. De feiten sub A.I, A.II, B.I, C.I, C.II, C.IV, C.V, D. en E. waarvoor beklaagden vervolgd worden maken respectievelijk een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.1°. c) (feiten A.I en A.II), 4.2.1.4° (feiten B.I en D.), 4.2.1.1°.a) (feit C.I), 4.2.1.1°.b) (feit C.II), 4.2.1.5°.a) (feiten C.IV en E.) en 4.2.1.5°.c) (feit C.V) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Deze feiten hebben betrekking op de uitvoering van werkzaamheden in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Deze feiten zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1. lid 1.1° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

6. Het hof merkt ambtshalve op dat de beklaagde en beklaagde onder de tenlastelegging F. vervolgd werden voor inbreuken op de art. 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56 1° lid, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 (het Afvalstoffendecreet) en dat deze feiten thans strafbaar zijn als inbreuken op art. 12 §1 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (Materialendecreet) en de art. 16.6.3.§1 lid 1 en 16.6.4 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) nl. door, spijts het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, nl. minstens 100 ton aan gebroken steenpuin te hebben achtergelaten in de ondergrond en/of de bodem van de

(genaamd) op de percelen vanaf de tot aan het perceel met , over een lengte van minstens 250 meter, waarvoor eerst deze buurtweg werd afgegraven tot een diepte van 15 cm.

Deze vaststelling heeft geen invloed op de strafbaarheid of de toepasselijke strafbepalingen.

5. Motivering ten gronde

5.1. Op strafrechtelijk gebied

5.1.a. De feiten

Het hof verwijst naar de uiteenzetting van de feiten zoals uiteengezet in het tussenarrest van 10 januari 2018.

5.1.b. Ten gronde

Ten aanzien van eerste beklaagde en tweede beklaagde

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de eerste beklaagde en tweede beklaagde aan de hen ten laste gelegde feiten A.I, A.II, C.I, C.II, C.IV.a, C.IV.b, C.V.a, C.V.b, E., zoals aangepast, en F. zoals aangepast bewezen gebleven en is hun schuld aan de feiten B.I en D. niet bewezen bevonden.

De feiten sub A.I, A.II, C.I, C.II, C.IV.a, C.IV.b, C.V.a, C.V.b, E., zoals aangepast, zijn bewezen aan de hand van de vaststellingen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 10 juli 2009 en worden overigens door beide beklaagden niet betwist.

2. Met betrekking tot de feiten sub B.I (aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem van de) houden beide beklaagden voor dat er geen sprake is van een reliëfwijziging in de zin van art. 4.2.1.4° VCRO vermits het uitzicht noch de bestemming en het feitelijk gebruik van deze buurtweg is gewijzigd. Bovendien werd de buurtweg geenszins verbreed.

Volgens art. 4.2.1.4° VCRO, mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen, waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt.

De wetgever heeft in de lijn van de gevestigde rechtspraak en rechtsleer niet gekozen voor een louter kwantitatieve benadering van de omschrijving "*aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem*", maar wel voor een benadering die zowel rekening houdt met de invloed van de wijziging op de aard en de functie van het terrein, als met de hoegrootheid van de niveauwijziging.

De term "*aanmerkelijk*" duidt erop dat de wetgever beoogde om de aanzienlijke en belangrijke wijzigingen van het reliëf strafbaar te stellen, doch niet – in acht genomen de ligging, de functie en de omvang van het perceel – marginale wijzigingen van het reliëf.

Uit de inhoud van het strafdossier, in het bijzonder de vaststellingen door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 17 februari 2010 (stuk 149) blijkt dat in opdracht van beide beklaagden een gedeelte van de buurtweg werd uitgediept tot een diepte van 15 cm over een totale lengte van 250 m en verbreed over een breedte van 1,2 m en vervolgens opgevuld met steenpuin. Tijdens het plaatsbezoek op 3 mei 2018 werd vastgesteld dat de de weg is die van de naar het perceel in ging. De servitudeweg was de weg die zich achter de poort achteraan het terrein bevond. Aan deze servitudeweg werden geen werken uitgevoerd.

Beklaagde werd gehoord op 26 februari 2010 omtrent de verharding aan de "servitudeweg", bedoeld werd de . In deze verklaring erkende beklaagde dat hij opdracht gaf om deze buurtweg met steenpuin te verharden:

"Toen we vorig jaar met de bouwwerken wensten aan te vangen, was de toegangsweg, welke nu de blijkt te zijn ongeveer 2,40 m breed, waarvan de rechtse zijde, gezien vanaf de over een breedte van 1 m geasfalteerd was en de linker rechter helft was in zand, en eerder in slechte staat. Om de vrachtwagens met bouwmateriaal tot aan onze werf te laten komen, dit om de weg (het woordje "niet" werd hier per vergissing niet vermeld) *verder te beschadigen, had ik het idee om ofwel het pad tijdelijk te verharden door oplegging van grote stalen platen of de linkerzijde van het pad, zijnde het zandgedeelte te verharden met gebroken steenpuin afgewerkt met breukzand ...".*

Dhr. bevestigde dat hij deze werken aan de buurtweg heeft uitgevoerd (stuk 2 strafdossier).

Op basis van bovenvermelde elementen is het hof van oordeel dat het realiseren van een niveauverschil van maximum 15 cm over een lengte van ongeveer 250 m dewelke werd opgevuld met aangevoerd steenpuin, niet kan worden beschouwd als een aanmerkelijke wijziging van het bodemreliëf in de zin van art. 4.2.1.4° VCRO.

De functie van de buurtweg is na de uitgevoerde werken hetzelfde gebleven, namelijk een buurtweg. De aard van de buurtweg is uiteraard gedeeltelijk gewijzigd gezien de bewoners van de deze weg gebruiken om hun vergunde woning te bereiken. Verwijzend naar de gevoegde foto's (stukken 76 tot 78) en gezien het hof de visu de toestand ter plaatse heeft vastgesteld, is deze beperkte reliëfwijziging klaarblijkelijk niet storend voor de omgeving.

Het hof spreekt beklaagden en dan ook vrij voor de feiten sub B.I.

3. Het feit sub D. (aanmerkelijke reliëfwijziging op het perceel door het inzaaien van gras en het aanleggen van een moestuin) acht het hof niet bewezen.

Vermits dit perceel grenst aan de woning van beklaagden en verwijzend naar de door beklaagden bijgebrachte foto's van de jaren 60 – 70 blijkt dat aan de vroegere woning een tuin met aanpalend een grasweide was (zie stuk 20 bundel beklaagden). De functie en de aard van het perceel is derhalve niet gewijzigd. Het is overigens niet aangetoond dat door het inzaaien van gras en het aanleggen van een moestuin het reliëf werd gewijzigd. Het inzaaien van gras en het aanleggen van een moestuin kan niet beschouwd worden als een aanmerkelijke wijziging van het bodemreliëf in de zin van art. 4.2.1.4° VCRO.

Het hof spreekt beklaagden en dan ook vrij voor de feiten sub D.

4. Met betrekking tot het feit sub F. (inbreuk op het materialendecreet) betwisten beide beklaagden niet dat zij opdracht gaven aan de om de buurtweg te verharden met gebroken steenpuin. Volgens de aannemer die de werken uitvoerde heeft hij 15 cm zwarte grond uitgegraven en opgevuld met een 100 ton gebroken steenpuin (zie verklaring van dhr. stuk 2 strafdossier).

Wat onder afvalstoffen zoals bedoeld in artikel 12, §1 Materialendecreet (voorheen Afvalstoffendecreet) moet worden verstaan, verwijst het hof naar de definitie volgens artikel

3,1° van dat decreet: *"elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen ..."*.

Artikel 3, 7° Materialendecreet definieert "beheren van afvalstoffen" als: *"het inzamelen, het tussentijds opslaan en overslaan, het vervoeren, het nuttig toepassen en het verwijderen van afvalstoffen, met inbegrip van het houden van toezicht op die handelingen en het uitvoeren van de nazorg voor de stortplaatsen na sluiting, en met inbegrip van activiteiten van afvalstoffenhandelaars of –makelaars*".

Dit gestort steenpuin zoals vastgesteld op 17 februari 2010 (stuk 149 strafdossier met foto's (stuk 77 foto's 5 ,7 en 8)) en de visu vastgesteld tijdens het plaatsbezoek op 3 mei 2018, betreft dus afval in de zin van art. 12 §1 van het Materialendecreet (voorheen Afvalstoffendecreet). Dit steenpuin zoals het werd aangetroffen op de buurtweg is immers geen materiaal dat nog kan hergebruikt worden voor het gebruik waarvoor het oorspronkelijk bedoeld was en dat minstens een ernstige voorbehandeling noodzakelijk vereiste om het eventueel terug tot hergebruik te bestemmen, dit wil zeggen het opnieuw aanwenden van het materiaal voor hetzelfde doel of soortgelijk doel als waarvoor het oorspronkelijk bestemd was. Sommige afvalstoffen kunnen het statuut van afvalstof verliezen en geheel of deels terug opgewaardeerd worden als secundaire grondstof door hun verwerking in een recyclagebedrijf dat regelmatig vergund is. Niet alle afvalstoffen komen hiervoor in aanmerking (ze moeten expliciet op de lijst voorkomen die door de Vlaamse Regering is vastgelegd) en ze moeten gebruikt worden onder de voorwaarden en voor toepassing zoals dit is opgenomen in het VLAREMA. Alleszins kunnen beide beklaagden geen bewijs voorleggen dat dit steenpuin afkomstig was van een verwerkingsbedrijf die het ontdeed van onzuiverheden en het vervolgens in verschillende groottes brak om na keuring als funderingsmateriaal in de bouwsector te hergebruiken. Ook de aannemer
die deze werken in hun opdracht uitvoerde, kon geen bewijs voorleggen dat het gestorte steenpuin als funderingsmateriaal in de bouwsector mocht gebruikt worden. Bovendien is de geen erkend verwerkingsbedrijf.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het huidige artikel 16.6.3.§1, eerste lid DABM alleen een algemeen opzet vereis(t)e, namelijk het bewust en met kennis van zaken plegen van de feiten en zonder dat een schulduitsluitingsgrond aannemelijk wordt gemaakt. Gelet op het bovenstaande staat vast dat beide beklaagden bewust en met kennis van zaken opdracht gaven om dit steenpuin te storten op de buurtweg.

5. De feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A.I, A.II, C.I, C.II, C.IV.a, C.IV.b, C.V.a, C.V.b, E., zoals aangepast, en F. zoals aangepast zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering

van een zelfde misdadig opzet in hoofde van beklaagde en beklaagde zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van beklaagden en en hun leeftijd,
- hun blanco strafregister,
- de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van een eigengereid optreden zonder respect voor de stedenbouwkundige regelgeving en dit in een kwetsbaar gebied nl. natuurgebied enerzijds, en anderzijds de vaststelling dat inmiddels een regularisatievergunning werd bekomen en uitgevoerd zodat de herstelvordering zonder voorwerp is geworden,
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn.

Het hof gaat niet in op het verzoek van de beklaagden en tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel bij deze beklaagden de onterechte indruk zou wekken dat de overtreden wetgeving slechts een administratieve formaliteit zou betreffen.

Daarom worden deze beklaagden elk bestraft met een geldboete van 500 euro te vermeerderen met de opdeciemen of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Nu deze beklaagden vroeger nog niet veroordeeld zijn geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, wordt de bestraffing deels met uitstel van de tenuitvoerlegging verleend voor een proeftijd van 3 jaar, om hen in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen ertoe aan te zetten de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en afvalstoffen te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboetes is aangepast aan de ernst van de feiten, en de duur van de vervangende gevangenisstraffen is aangepast aan de omvang van de geldboetes.

6. Artikel 16.6.4. DABM bepaalt dat, wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het Materialendecreet (voorheen Afvalstoffendecreet) door de strafrechter wordt veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.

Nu de bewijzen niet voorliggen dat het afval (gebroken steenpuin) regelmatig werd verwijderd, dient aangenomen dat het afval nog altijd ter plaatse ligt zodat het bevel tot

verwijdering van de afval nog steeds noodzakelijk is. Ten onrechte verwijzen beklaagden en naar een cassatiearrest van 11 januari 2011 dat betrekking heeft op de herstelvordering in het kader van het VCRO terwijl bij een bewezen verklaarde inbreuk op het Materialendecreet de verwijdering van afval dient bevolen te worden op grond van art. 16.6.4 DABM.

De eerste rechter heeft dan ook terecht de verwijdering van het afval bevolen ten aanzien van beklaagde en beklaagde op grond van art. 16.6.4. DABM. Het hof beveelt weliswaar dat de verwijdering van het afval dient te gebeuren binnen een termijn van 18 maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig arrest gelet op de neerlegde stukken ter zitting die aantonen dat de gemeente van plan is in samenwerking met Infrax en Aquafin in 2020 rioleringswerken aan deze buurtweg uit te voeren zodat er uitgraafwerken dienen te gebeuren. Om die reden is het hof van oordeel dat gelet op de huidige stand van zaken, er geen dwingende noodzaak is om deze veroordeling te koppelen aan een dwangsom, zoals gedaan door de eerste rechter.

Ten aanzien van vierde beklaagde

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de vierde beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten A.II. met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd in het kader van haar beroep met name als aannemer, zoals aangepast door de eerste rechter, bewezen gebleven.

De voerde als onderaannemer werken uit en bouwde de kelder van de nieuwe woning zonder dat de bouwheer beschikte over een stedenbouwkundige vergunning (thans een omgevingsvergunning).

De houdt voor dat zij handelde te goeder trouw en er vanuit ging dat de hoofdaannemer de met wie zij al jaren samenwerkte had onderzocht of de bouwheer beschikte over een stedenbouwkundige vergunning.

Het art. 6.2.1.1° VCRO vereist een algemeen opzet, nl. het bewust en met kennis van zaken plegen van de feiten.

De heeft bewust en met kennis van zaken de kelder gebouwd en kan zich echter niet verschuilen achter de verantwoordelijkheid van de hoofdaannemer

die in gebreke zou zijn geweest na te vragen of er een stedenbouwkundige vergunning voorhanden was.

De kan niet voorhouden dat zij onwetende was over het al dan niet bestaan van een stedenbouwkundige vergunning en te goeder trouw handelde. Elke aannemer die werken op een werf uitvoert, moet voorafgaandelijk aan de uitvoering van die werken kennis nemen van de stedenbouwkundige vergunning.

De vatte de werken aan zonder dit na te gaan en heeft dus wetens en willens werken uitgevoerd als aannemer zonder dat er een stedenbouwkundige vergunning aanwezig was.

2. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de rechtspersoonlijkheid van de beklaagde,
- haar blanco strafregister,
- de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van een eigengereid optreden zonder respect voor de stedenbouwkundige regelgeving, uitgevoerd in het kader van haar professionele activiteit als aannemer,
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn.

De beklaagde werpt op dat de redelijke termijn in strafzaken zou zijn overtreden. Het hof stelt vast dat sinds het laatste feit onder tenlastelegging A.II (op 10 juli 2009) weliswaar meer dan 9 jaar verstreken is. De redelijke termijn van art. 6 EVRM wordt in acht genomen vanaf het ogenblik waarop de verdachte in verdenking werd gesteld of wanneer hij ingevolge een daad van het gerechtelijk onderzoek onder dreiging van een strafvervolging leeft. De termijn loopt dus niet vanaf de oprichting van de constructie dewelke tot de vaststellingen aanleiding heeft gegeven. Er werd opdracht gegeven door het Openbaar Ministerie om te dagvaarden op 22 april 2010 voor de zitting van 25 mei 2010 van de correctionele rechtbank te Antwerpen. Het onderzoek heeft dan ook zijn normaal verloop gekend en er zijn geen abnormale vertragingen opgetreden.

De zaak werd herhaaldelijk uitgesteld op verzoek van de beklaagden om besluiten te wisselen en er werd een vonnis geveld op 18 oktober 2011. Er werd hoger beroep ingesteld onder meer door en de bouwheer. De zaak werd in graad van hoger beroep herhaaldelijk uitgesteld omdat er door de bouwheer een regularisatievergunning werd ingediend en uiteindelijk bekomen weliswaar onder

voorwaarden. De zaak werd herhaaldelijk uitgesteld teneinde de bouwheer toe te laten de regularisatievergunning onder voorwaarden uit te voeren. De zaak werd uiteindelijk ten gronde behandeld door het hof op de zitting van 6 december 2017 en voor arrest gesteld op 10 januari 2018. In een tussenarrest werd alvorens recht te doen een plaatsbezoek bevolen op 3 mei 2018. De zaak werd andermaal gronde behandeld op de zitting van 31 oktober 2018 en voor arrest gesteld op 28 november 2018, arrest dat werd uitgesteld naar de zitting van 19 december 2018.

Er is - rekening houdend met de specifieke omstandigheden van deze zaak - geen sprake van overschrijding van de redelijke termijn. De strafvordering heeft dan ook zijn normale procesgang gekend zowel tijdens het onderzoek, als tijdens de behandeling ten gronde in eerste aanleg en in hoger beroep zodat er geen sprake is van overschrijding van de redelijke termijn.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagde tot et verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel bij de beklaagde de onterechte indruk zou wekken dat de overtreden wetgeving slechts een administratieve formaliteit zou betreffen.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 2.000 euro te vermeerderen met de opdeciemen.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een geldboete van meer dan 24.000 euro, wordt de bestraffing deels met uitstel van de tenuitvoerlegging verleend voor een proeftijd van 3 jaar, om haar in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar ertoe aan te zetten de regelgeving inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan de ernst van de feiten.

5.2. De herstelvordering ten aanzien van beklaagde beklaagde ,beklaagde de verwezene en de verwezene

De herstelvordering dateerde van 24 augustus 2009, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 24 september 2009, waarbij het herstel in de vorige staat werd gevorderd hetgeen impliceerde: de afbraak van alle bestaande en in oprichting zijnde constructies, het wegnemen van verhardingen, het autowrak, de mobilhome, de caravan, de

moestuin en het grasperk binnen een termijn van 12 maanden op straffe van een dwangsom van 350 euro per dag vertraging.

Aan de bouwheer werd een regularisatievergunning onder voorwaarden verleend op 20 januari 2011 waartegen de stedenbouwkundige inspecteur beroep aantekende.

Bij arrest van 9 juni 2015 van de Raad van Vergunningsbetwistingen werd dit beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Bij besluiten neergelegd ter zitting op 6 december 2017 wijzigde de stedenbouwkundige inspecteur zijn herstelvordering en vorderde dat beklaagden en de regularisatievergunning onder voorwaarden van 20 januari 2011 dienden uit te voeren binnen een termijn van 6 maanden op straffe van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging.

Ter zitting van 31 oktober 2018 deelde de stedenbouwkundige inspecteur mede dat alle werken werden uitgevoerd conform de regularisatievergunning van 20 januari 2011 zodat de herstelvordering zonder voorwerp is geworden.

Gelet op de arresten nr. en van 21 mei 2015 van het Grondwettelijk Hof kent het hof ambtshalve aan de eiser tot herstel een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep toe ten bedrage van 1.440 euro, zijnde de basisrechtsplegingsvergoeding voor een niet in geld waardeerbare vordering.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41bis, 50, 65, 66 van het Strafwetboek
- art. 2, 93.1°.a), b) en c), 93.5°.a) en c), 146, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art.

6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009

- 4.2.1.1°.a), b) en c), 4.2.1.5°.a) en c), 6.1.1.lid 1.1° en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- 4.2.1.1°.a), b) en c), 4.2.1.5°.a) en c), 6.2.1.lid 1.1° en 6.2.6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 2, 3, 12, 15 tot 32, 54, 56, 58, 59, 60 van het decreet van 2 juli 1981
- 16.6.3.§1.lid 1, 16.6.4 van het decreet van 5 april 1995
- 3, 12, 22, 23 tot 33, 68, 69, 79, 81, 86 van het decreet van 23 december 2011
- 12.3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 en 18bis van de wet van 29 juni 1964
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 en 3 van het KB van 26 oktober 2007

7. Beslissing

Het hof,

Na herneming van de behandeling van de zaak in haar geheel;

Rechtdoende op tegenspraak en het tussenarrest van 10 januari 2018 verder uitwerkend;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, als volgt:

<u>Op strafrechtelijk gebied</u>

Past de feiten sub A., B., C., D., E. en F. aan zoals hoger uiteengezet onder rubriek 4.;

Bevestigt het bestreden vonnis met betrekking tot de verzwarende omstandigheid in hoofde van de beklaagde ;

Het bestreden vonnis wijzigend voor het overige;

1. Met betrekking tot beklaagde en beklaagde

Stelt vast dat er geen strafsanctie meer is voor de feiten B.II en C.III en ontslaat beide beklaagden van verdere rechtsvervolging met betrekking tot deze feiten;

Verklaart de beide beklaagden niet schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten sub B.I en D., spreekt hen hiervan vrij en ontslaat hen van de uit dien hoofde uitgesproken veroordelingen;

Verklaart de beide beklaagden schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten A.I, A.II, C.I, C.II, C.IV.a, C.IV.b, C.V.a, C.V.b, E., zoals aangepast, en F. zoals aangepast;

Stelt vast dat deze verschillende misdrijven zoals aangenomen en bewezen bevonden sub A.I, A.II, C.I, C.II, C.IV.a, C.IV.b, C.V.a, C.V.b, E., zoals aangepast, en F. zoals aangepast de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet;

Veroordeelt de beide beklaagden voor deze vermengde feiten zoals aangepast elk tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO gebracht op TWEEDUIZEND ZEVENHONDERVIJFTIG EURO door verhoging met 45 opdeciemen of een vervangende gevangenisstraf van DERTIG DAGEN;

Gelast ten aanzien van elk van de beide beklaagden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van VIERHONDERD EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op TWEEDUIZEND TWEEHONDERD EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIERENTWINTIG DAGEN, zodat gedeelte van HONDERD EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op VIJFHONDERDVIJFTIG EURO of een vervangende gevangenisstraf van ZES DAGEN effectief blijft;

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk, overeenkomstig art. 16.6.4. van het decreet van 5 april 1995, tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen binnen een

termijn van ACHTTIEN MAANDEN vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest, zonder oplegging van een dwangsom;

Verplicht de beide veroordeelden hoofdelijk tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest;

Verplicht elk van de beide beklaagden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdeciemen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Legt aan elk van de beide veroordeelden een vergoeding op van DRIEËNVIJFTIG EURO en ACHTENVIJFTIG CENT;

2. Met betrekking tot beklaagde

Verklaart de beklaagde schuldig aan het haar ten laste gelegde feit A.II zoals aangepast;

Veroordeelt de beklaagde wegens dit feit tot een geldboete van TWEEDUIZEND EURO gebracht op ELFDUIZEND EURO door verhoging met 45 opdeciemen;

Gelast het uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van DUIZEND VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op ACHTDUIZEND TWEEHONDERDVIJFTIG EURO, zodat gedeelte van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op TWEEDUIZEND ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO effectief blijft;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdeciemen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;
Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van DRIEËNVIJFTIG EURO en ACHTENVIJFTIG CENT;

Met betrekking tot de herstelvordering

Stelt vast dat de herstelvordering thans zonder voorwerp is geworden;

De kosten

Bevestigt het bestreden vonnis wat de veroordeling tot de kosten betreft;

Laat de kosten van de hogere beroepen van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt beklaagde en de beklaagde elk tot 2/5 en beklaagde tot 1/5 van de overige kosten gerezen op de strafvordering in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op euro;

Veroordeelt beklaagde beklaagde beklaagde beklaagde en beklaagde hoofdelijk tot de kosten gerezen op de herstelvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op euro;

Veroordeelt ambtshalve beklaagde beklaagde beklaagde beklaagde en beklaagde hoofdelijk tot betaling aan de eiser tot herstel van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4 (voorheen kamer 12), samengesteld uit:

L. Knapen	raadsheer d.d. voorzitter
J. Daenen	raadsheer
J. Decoker	raadsheer

en in openbare terechtzitting van 9 januari 2019

uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier J. Geysemans

J. Geysemans J. Decoker

J. Daenen L. Knapen